

UZASADNIENIE

A. M. i J. M. domagali się zasądzenia od Sklepy (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 20.727,41 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 września 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową w kwocie 34 zł. Powodowie zgłosili roszczenie tytułem wad w rzeczy sprzedanej.

Sklepy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany zakwestionował istnienie wad w rzeczy sprzedanej.

A. R., który przystąpił do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu.

Ustalenia faktyczne

12 grudnia 2016 roku powodowie A. i J. małżonkowie M. zawarli z pozwanym Sklepy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. umowę o zakup desek podłogowych dąb diamentowy rustic lakier półmat 1l 4v wraz z listwami podłogowymi i ich montażem w dwupoziomowym lokalu mieszkalnym nr (...) położnym w budynku nr (...) przy ul. (...) w G..

Powodowie są właścicielami ww. nieruchomości lokalowej o powierzchni 111,88 m² zlokalizowanej w budynku wielorodzinnym na osiedlu (...) w G. na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej.

Powodowie wprowadzili się do mieszkania 10 czerwca 2017 roku.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu i przeniesienia własności k.15-20; szkic pomiaru powierzchni użytkowej nieruchomości k. 21-22

Tytułem umowy z 12 grudnia 2016 roku powodowie zapłacili pozwanemu łącznie kwotę 20.727,41 zł w następujący sposób:

- 12 grudnia 2016 roku - 5600 zł,

- 17 marca 2017 roku - 11.968,13 zł,

- 11 maja 2017 roku – 3.159,28 zł.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** faktura VAT nr (...) z załącznikiem k. 23-24; faktura VAT nr (...) k. 25; faktura VAT nr (...) z załącznikiem k. 26-27; faktura VAT korekta nr (...) k. 29; faktura VAT nr (...) z załącznikami k. 32-35

W dniach 26-29 maja 2017 roku deski podłogowe, stanowiące przedmiot umowy z 12 grudnia 2016 roku, zostały w mieszkaniu powodów zamontowane. 5 czerwca 2017 roku zamontowano częściowo listwy przypodłogowe.

Montażu dokonali pracownicy interwenienta ubocznego A. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.U. S. A. R., na zlecenie pozwanego jako jego podwykonawca.

okoliczności bezsporne

Przed przystąpieniem do położenia podłogi pracownicy interwenienta ubocznego nie dokonywali pomiaru wilgotności podłoża, powietrza, drewna, temperatury powietrza i podłoża. Mimo to w protokole odbioru montażu podłogi z 21

czerwca 2017 roku zaznaczyli, że pomiary wilgotności podłoża, powietrza, drewna, temperatury powietrza i podłoża zostały wykonane, bez obecności właścicieli lokalu. Protokół był warunkiem przyjęcia reklamacji.

dowód: protokół odbioru montażu podłogi k. 38-39; zeznania powoda J. M. k. 208-209, 210, 246v, 248

19 czerwca 2017 roku powód zauważył, że na całej powierzchni podłogi drewnianej na obu poziomach mieszkania zaczął się proces „łódeczkowania”.

21 czerwca 2017 roku powódka zgłosiła pozwanemu reklamację dotyczącą położenia desek podłogowych na powierzchni podłogi 93,6 m², wskazując, że wada polega na tym, że podłoga unosi się na łączeniach i w dwóch miejscach zaczęła pękać. Powódka zażądała wymiany podłogi lub zwrotu pieniędzy.

26 czerwca 2017 roku interwenient uboczny dokonał metodą odkrywkową pomiaru wilgotności podłoża oraz pomiaru wilgotności i temperatury powietrza w lokalu mieszkalnym powodów. Z tej czynności sporządzony został protokół podpisany przez uczestników czynności interwenienta ubocznego oraz powoda. Na tej podstawie pozwany wstępnie odrzucił reklamację powodów. Pozwany wskazał, że deski są przemoczone, odpowiedzialnością za ten fakt obciążył powodów jako użytkowników podłogi.

12 lipca 2017 roku przedstawiciel producenta desek przeprowadził oględziny podłogi w mieszkaniu powodów. W protokole oględzin reklamacyjnych w opisie wad wpisano łódkowanie i wypaczenie się desek na całej powierzchni podłogi w mieszkaniu powodów. Na podstawie pomiaru stwierdzono, że wilgotność powietrza jest na poziomie 65,7%, a wilgotność drewna na poziomie 9,9% - 11,1%. Powodowie żądali wymiany całej podłogi.

1 sierpnia 2017 roku pozwany przekazał powódce swoje ostateczne stanowisko w sprawie, w którym podtrzymał decyzję o odrzuceniu reklamacji powodów, bazując na ustnej opinii i wynikach oględzin producenta desek.

Wobec nieuznania reklamacji powodowie zlecieli wykonanie konsultacji technicznej mającej na celu ustalenie przyczyn deformacji drewnianej podłogi. Po dokonaniu oględzin i pomiaru wilgotności powietrza i drewna J. F. 30 sierpnia 2017 roku stwierdził, że zanik dylatacji obwodowej i obecność pozostawionych ułamanych klinów w efekcie doprowadziły do nieodwracalnych skutków - zniszczeń podłogi niedających się naprawić. J. F. wskazał, że konieczna jest wymiana podłogi.

dowód: protokół przyjęcia reklamacji k. 30; zgłoszenie reklamacyjne nr (...) k. 37; protokół odbioru montażu podłogi k. 38-39; protokół pomiaru wilgotności k. 40; pismo pozwanego k. 41; protokół oględzin reklamacyjnych k. 43; pismo pozwanego k. 45; konsultacja techniczna k. 46-47; zeznania powoda J. M. k. 208-209, 210, 246v, 248

Powodowie oświadczeniem z 5 września 2017 roku odstąpili od umowy z 12 grudnia 2016 roku i wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 20.727,41 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia oświadczenia i wezwania.

Oświadczenie powodów zostało doręczone pozwanemu 14 września 2017 roku.

Pozwany w piśmie z 15 września 2017 roku odrzucił reklamację, uznając, że nie ponosi odpowiedzialności za powstałą sytuację, która wynikała z użytkowania podłogi w sposób niezgodny z instrukcją producenta.

dowód: oświadczenie powodów o odstąpieniu od umowy wraz z dowodami nadania i doręczenia przesyłki k. 48-50; pismo pozwanego z 15 września 2017 roku k.51; zeznania powoda J. M. k. 208-209, 210, 246v, 248

Do zniszczenia posadzki w lokalu mieszkalnym położonym w budynku przy ul. (...) w G. doszło w wyniku błędów w sztuce, których dopuścił się pozwany odpowiedzialny za wykonanie umowy. Pozwany naruszył kilka powszechnie uznanych zasad nowoczesnego parkieciarstwa, takich jak: niewykonanie pomiaru bezpośrednio przed montażem desek podłogowych, ułożenie elementów podłogowych na wilgotny podkład podłogowy, pozostawienie klinów na wilgotnym podkładzie w dylatacjach między ścianą a podłogą po wyschnięciu kleju i po zamontowaniu cokołów.

Wilgotność deski na głębokości 10-12 mm jest na poziomie 11,5%. Świadczy to o adsorpcji wilgoci przez deskę od spodu, co dało efekt „lódowania”. Z tego powodu deformacja podłogi nie nastąpiła z powodu zbyt suchego powietrza po montażu desek.

Wyłożona deskami podłoga w mieszkaniu powodów nie nadaje się do użytku, musi zostać wymieniona na nową.

Koszt wymiany desek podłogowych na powierzchni 85,80 m² wynosi 24.782,10 netto według cen rynku trójmiejskiego.

dowód: opinia biegłego k. 98-130; opinia uzupełniająca biegłego k. 164- 179

Ocena dowodów

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na dokumentach prywatnych załączonych do akt sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana w toku procesu. Ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości sądu. Z tej przyczyny sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Sąd oparł się również na zeznaniach powoda J. M., które uznał za wiarygodne w całości jako wewnętrznie spójne, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Zeznania interwenienta ubocznego A. R. nie były istotne dla treści rozstrzygnięcia. Interwenientowi nie były bowiem znane zasadnicze fakty w sprawie.

Sąd zważył również na opinię biegłego sądowego parkieciarstwa i posadzkarstwa J. K., uznając ją za zasadniczy i godny wiary dowód w sprawie. Opinia, po uzupełnieniu opinią pisemną dodatkową, została uznana za jasną, pełną, sporządzoną rzetelnie, w oparciu o najlepsze zasady wiedzy fachowej. Opinia uzupełniająca była kategoryczna, spójna i konsekwentna, odnosiła się do wszystkich kwestii, których dotyczyły zarzutu pozwanego. Opinia zawierała również należycie umotywowane zgodnie z zasadami logiki wnioski. Należy podkreślić, że opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Strona pozwana, po doręczeniu jej opinii uzupełniającej, nie zgłosiła żadnych dalszych zarzutów. Opinię doręczono również interwenientowi ubocznemu A. R.. Interwenient uboczny także opinii nie kwestionował. Oceniając rzetelność i przydatność opinii biegłego sąd nie znalazł podstaw mogących podważyć prawidłowość sporządzonej opinii.

Postanowieniem z 28 listopada 2019 roku na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominięto dowody z zeznań świadków W. B. i P. L.. Dowody z wymienionych świadków zostały zawnioskowane przez interwenienta ubocznego A. R. na rozprawie 28 listopada 2019 roku. Trzeba zauważyć, że interwenient przystąpił do sprawy pismem z 29 maja 2019 roku. 24 lipca 2019 roku doręczono mu odpis opinii biegłego. W takim stanie rzeczy dowody zgłoszone 4 miesiące później należało uznać za spóźnione i jako takie za zmierzające do przewleknięcia postępowania.

Ocena prawna

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powodowie A. M. i J. M. wyprowadzali swoje żądanie z umowy z 12 grudnia 2016 roku zawartej z pozwanym Sklepy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. o zakup i montaż podłogi drewnianej w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) w G..

Warto stwierdzić na wstępie, że strony nie kwestionowały, że wskazana umowy ich łączyła.

Powodowie dochodzili roszczenia na podstawie przepisów o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej. Zatem podstawę prawną dla oceny roszczeń zgłoszonych w pozwie stanowiły przede wszystkim przepisy Kodeksu cywilnego regulujące rękojmię za wady rzeczy sprzedanej tj. art. 556-561¹ k.c.

Zgodnie z art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Przepis art. 556¹ § 1, § 2 i § 3 k.c. stanowi, że wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

1. nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
2. nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
3. nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
4. została kupującemu wydana w stanie niepełnym.

Jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent (§ 2).

Rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy (§ 3).

Zgodnie z art. 561¹ § 1 i § 2 k.c. jeżeli rzecz wadliwa została zamontowana, kupujący może żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania po dokonaniu wymiany na wolną od wad lub usunięciu wady. W razie niewykonania tego obowiązku przez sprzedawcę kupujący jest upoważniony do dokonania tych czynności na koszt i niebezpieczeństwo sprzedawcy. Sprzedawca może odmówić demontażu i ponownego zamontowania, jeżeli koszt tych czynności przewyższa cenę rzeczy sprzedanej. Jeżeli kupującym jest konsument, może on żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania, jest obowiązany jednak ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej albo może żądać od sprzedawcy zapłaty części kosztów demontażu i ponownego zamontowania, do wysokości ceny rzeczy sprzedanej (§ 3).

Jak stanowi art. 561⁵ k.c., jeżeli kupujący będący konsumentem zażądał wymiany rzeczy lub usunięcia wady albo złożył oświadczenie o obniżeniu ceny, określając kwotę, o którą cena ma być obniżona, a sprzedawca nie ustosunkował się do tego żądania w terminie czternastu dni, uważa się, że żądanie to uznał za uzasadnione.

Stosownie do art. 560 § 1 k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny, albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

W myśl art. 560 § 3 k.c. jeżeli konsument żąda obniżenia ceny, to obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość rzeczy z wadą pozostaje do wartości rzeczy bez wady.

Jeżeli kupującym jest konsument, może on na mocy art. 560 § 2 k.c. zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady, żądać wymiany rzeczy na wolną od wad, albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe, albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności

kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Słusznie podkreśla się w literaturze przedmiotu, że postacią wady fizycznej jest również nieprawidłowe zamontowanie i uruchomienie rzeczy. Montaż i uruchomienie rzeczy oznacza „złożenie jego części w funkcjonalną całość, bądź jego konieczne przytwierdzenie, czy połączenie z innym przedmiotem” (tak M. P., Ustawa, s. 151). Nieprawidłowość tych czynności to „niemożność, bądź utrudnienie normalnego korzystania z towaru, zgodnie z celem, dla którego został on nabyty” (tamże; podobnie E. H.-M., Niezgodność towaru, s. 98–99).

W sprawie było poza sporem, że powodowie stwierdzili wadę rzeczy 19 czerwca 2017 roku, tj. po około 2 tygodniach od montażu, i niezwłocznie fakt ten zgłosili sprzedawcy. Zgodnie z art. 568 § 1 k.c. sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat (...) od dnia wydania rzeczy kupującemu.

Należyta ocena prawidłowości wykonania umowy wymagała wiadomości specjalnych. Z tych względów dowód z opinii biegłego z zakresu parkieciarstwa miał w sprawie znaczenie kluczowe. Zaś pozostałe dowody, w szczególności dowody z zeznań świadka i przesłuchania powoda, miały znaczenie pomocnicze.

Jak wskazano, wiarygodnym dowodem w sprawie była opinia biegłego sądowego z zakresu parkieciarstwa i posadzkarstwa J. K.. Opinia ta pozwoliła ustalić jakość i wartość wykonanych przez pozwanego prac związanych z położeniem desek podłogowych w mieszkaniu powodów, stwierdzić popełnione błędy wykonawcy, zaś wobec oceny, że podłoga nie nadaje się do użytku, także koszt położenia nowej podłogi z desek drewnianych.

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sąd uznał, że deski podłogowe dębowe diamentowe rustic lakier półmat 1l 4v w mieszkaniu powodów zostały zamontowane nieprawidłowo. W imieniu powoda jako sprzedawcy montaż desek podłogowych wykonywał przedsiębiorca – interwenient uboczny w niniejszej sprawie A. R., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.U. S. A. R.. Pozwany ponosi odpowiedzialność za działania osoby trzeciej, której zlecił wykonanie podłogi. Warto wskazać, że sam pozwany tego faktu nie kwestionował, więcej – fakt ten przyznał występując z wnioskiem o zawiadomienie A. R. o sprawie w trybie art. 84 k.p.c.

W wyniku błędów w sztuce układania desek podłogowych doszło do ich nieodwracalnego uszkodzenia. W ocenie sądu nieprawidłowe zamontowanie podłogi stanowi istotną wadę fizyczną rzeczy albowiem uniemożliwia jej użytkowanie, zgodnie z celem i przeznaczeniem określonym w art. 556¹ pkt 3 k.c. To zaś determinuje demontaż zniszczonej podłogi i położenie nowej na całej jej powierzchni.

Postępowanie dowodowe wykazało, że do zniszczenia posadzki w lokalu mieszkalnym położonym w budynku przy ul. (...) w G. doszło w wyniku błędów w sztuce, których dopuścił się działający na zlecenie pozwanego podwykonawca A. R..

Przy montażu desek doszło do naruszenia powszechnie uznanych zasad nowoczesnego parkieciarstwa, takich jak: niewykonanie pomiaru bezpośrednio przed montażem desek podłogowych, ułożenie elementów podłogowych na wilgotny podkład podłogowy, pozostawienie klinów na wilgotnym podkładzie w dylatacjach między ścianą, a podłogą po wyschnięciu kleju i po zamontowaniu cokołów.

Biegły sądowy w sposób rzetelny wyjaśnił, na czym polegała wadliwość i odstępstwo od sztuki. Po dokonaniu oględzin i pomiarów wilgotności podłogi biegły wskazał, że te trzy kardynalne błędy pozwanego stanowiące odstępstwa od norm, zasad i sztuki parkieciarskiej doprowadziły do stanu nieużywalności podłogi w mieszkaniu powodów.

Bezpośrednią i podstawową przyczyną zniszczenia podłogi było pozostawienie klinów w dylatacjach między ścianą a podłogą, co uniemożliwiło „pracę drewna” pod wpływem zmian klimatycznych cyklicznie zachodzących między zimą (suchość powietrza) a latem (podwyższona wilgotność względna powietrza). Pozostawienie klinów, które służą do przejścia ewentualnych ruchów / przemieszczania się płyty posadzki podłogowej, jest podstawowym naruszeniem powszechnie uznanych zasad nowoczesnego parkieciarstwa. Pozostawione kliny nie pozwoliły na przesunięcie płyty

w obszarze przyściennym, co spowodowało częściową degradację spoiny. Spoina jest osłabiona szczególnie na krawędziach wzdłuż desek, a nawet zerwana.

Następnym błędem wykonawcy, na który zwrócił uwagę biegły w swej opinii, było niewykonanie pomiaru wilgotności resztkowej podkładu podłogowego. Zbyt wysoka wilgotność podłoża była bezpośrednią przyczyną napływu wilgoci do drewna. Dlatego też tak ważny był pomiar wilgotności bezpośrednio przed montażem desek podłogowych. Wykonany przez biegłego sądowego pomiar wilgotności desek na głębokości 10-12 mm wykazał wilgotność na poziomie 11,5 %. To świadczy o adsorpcji wilgoci przez deski od spodu, co w efekcie doprowadziło do „łódkowania” desek i trwałego ich uszkodzenia. Z powyższych też względów wykluczyć należało, że deformacja podłogi nastąpiła z powodu zbyt suchego powietrza po montażu desek lub na skutek przemoczenia desek przez pozwanych w wyniku ich nieprawidłowego użytkowania, co próbował niesłusznie przypisywać powodowi pozwany już w postępowaniu reklamacyjnym. W świetle powyższych ustaleń niezasadnym był zarzut pozwanego, że powodowie w sposób niezgodny z instrukcją użytkowali drewnianą podłogę. Brak było jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego stawianą tezę. Podkreślenia wymaga, że przed montażem podłogi obowiązkowo należało sprawdzić, czy wilgotność drewna jest zgodna z zalecaną, zaś przed przystąpieniem do klejenia należało sprawdzić twardość i wytrzymałość podłoża. Na pozwanym jako profesjonalście spoczywał obowiązek sprawdzenia warunków, w jakich ma być położona drewniana podłoga, w tym także poziomu wilgotności podłoża. Pozwany jednak zaniechał tego podstawowego obowiązku wynikającego z powszechnie uznanych zasad nowoczesnego parkieciarstwa. Podkreślenia wymaga, że warunkiem przystąpienia do wykonania prac było przygotowanie odpowiednie podłoża. W ocenie sądu nie można uznać, aby pozwany uczynił zadość swym obowiązkom.

Niezgodne ze sztuką było także pozostawienie klinów na wilgotnym podkładzie w dylatacjach między ścianą a podłogą po wyschnięciu kleju i po zamontowaniu cokołów. Zanik dylatacji obwodowej i obecność pozostawionych ułamanych klinów w efekcie doprowadziły do nieodwracalnych trwałych zniszczeń podłogi, która nie nadaje się do użytku. Zasada jest, że po wyschnięciu kleju kliny dylatacyjne powinny być usunięte a zamontowane listwy przypodłogowe. Pozwany również zbagatelizował wytyczne wynikające z norm i sztuki parkieciarstwa. Zaniedbania wykonawcy w tym zakresie ostatecznie skutkowało koniecznością wymiany podłogi na całej jej powierzchni. W zakresie prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej jest on zobowiązany do starannego działania przy uwzględnieniu zawodowego charakteru działalności.

Reasumując tę część rozważań należało uznać, że powodowie w toku procesu wykazali, że rzecz sprzedana – podłoga drewniana, zamontowana w sposób nieprawidłowy, niezgodnie ze sztuką, ma wadę fizyczną w rozumieniu art. 556¹ § 3 k.c.

Powodowie byli konsumentami.

21 czerwca 2017 roku powódka zgłosiła pozwanemu wadę fizyczną dotyczącą położonych desek podłogowych na całej powierzchni podłogi 93,6 m² i zażądała wymiany podłogi lub zwrotu pieniędzy. (k. 37)

Należy stwierdzić, że pozwany w terminie określonym w art. 561⁵ k.c. nie udzielił powodowi wiążącej odpowiedzi dotyczącej rozpatrzenia reklamacji. Co prawda pozwany skierował do powodów pismo z 4 lipca 2017 roku (k. 41) – nadając je pod adres, który choć nie był aktualnym adresem zamieszkania powódki A. M., jednak został przez powódkę podany w zgłoszeniu reklamacyjnym. Nie zostało jednak w sprawie przez pozwanego podane, kiedy pismo to zostało powodowi doręczone, w szczególności czy informacja o odmowie uwzględnienia reklamacji dotarła do powodów najpóźniej 5 lipca 2017 roku. To na pozwanym zaś – biorąc pod uwagę skutki milczenia sprzedawcy wprowadzone art. 561⁵ k.c. – spoczywał obowiązek dowodowy w tym zakresie. Z materiału zebranego w aktach sprawy wynika, że decyzja pozwanego o nieuwzględnieniu reklamacji dotarła do powodów 1 sierpnia 2017 roku (k. 45). Bezsprzecznie, informacja ta dotarła więc z uchybieniem terminu 14 dni wprowadzonego art. 561⁵ k.c. W takim stanie rzeczy należy stwierdzić, że już na etapie postępowania reklamacyjnego żądanie powodów winno być ocenione jako uzasadnione.

Niezależnie od powyższego sąd dokonał oceny zasadności odstąpienia powodów od umowy z 12 grudnia 2016 roku.

Jak ustalono na podstawie opinii biegłego – podłoga powodów nie nadawała się do używania z winy wykonawcy. Podłoga została wykonana niezgodnie z zasadami sztuki parkieciarskiej. Odpowiedzialność w tym zakresie ponosi pozwany, który zlecił wykonanie prac osobie trzeciej A. R.. Mimo istotnej niepodważalnej wady fizycznej pozwany nie uznał reklamacji powodów i nie dokonał niezwłocznie wymiany parkietu w ich mieszkaniu. Wobec tego na podstawie art. 560 § 1 k.c. powodom przysługiwało uprawnienie do odstąpienia od umowy i zwrotu całego świadczenia – uiszczonej ceny.

W ocenie sądu ze względu na istniejące istotne wady zamontowanej podłogi oświadczeniem z 5 września 2017 roku powodowie skutecznie odstąpili od umowy zawartej z pozwanym 12 grudnia 2016 roku i wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 20.727,41 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia oświadczenia i wezwania. Oświadczenie powodów zostało doręczone pozwanemu 14 września 2017 roku. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Wobec wykazania faktu, że podłoga drewniana w mieszkaniu powodów jest zdeformowana i nie nadaje się do użytku, co powoduje, że musi zostać wymieniona na nową, sąd za biegłym uznał zasadność demontażu położonych desek i wymianę na nowe na całej powierzchni podłogi 85,80 m², przyjmując oszacowany koszt wymiany desek na poziomie kwoty 24.782,10 netto.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd, działając na podstawie art. 560 § 1 k.c. w zw. z art. 561⁵ k.c. i art. 481 § 1 i § 2 k.c., orzekł jak w pkt I sentencji.

Odnośnie do żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie sąd zauważa, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c. odsetki należą się za samo opóźnienie, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; przysługują one przy tym w zasadzie według stopy ustawowej. Tak ujęte odsetki stanowią rekompensatę uszczerbku doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (rodzaj zryczałtowanej opłaty za korzystanie z cudzych pieniędzy), jak i rolę represyjną (przyczyniając się do terminowego spełnienia świadczenia). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

Z tej przyczyny sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty od 22 września 2017 roku do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Odstąpienie od umowy ma ten skutek, że strony mają obowiązek zwrócić sobie nawzajem spełnione świadczenia. Zasadniczo kupujący obowiązany jest do zwrotu zakupionej rzeczy, obowiązek sprzedawcy obejmuje zwrot otrzymanej tytułem zawartej umowy ceny.

Na podstawie art. 494 § 1 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Zgodnie z art. 494 § 2 k.c. zwrot świadczenia na rzecz konsumenta powinien nastąpić niezwłocznie.

Przyjmując, że powodowie 14 września 2017 roku skutecznie odstąpili od umowy zawartej z pozwanym 12 grudnia 2016 roku i jednocześnie wezwali ją do zapłaty kwoty całej kwoty 20.727,41 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia oświadczenia i wezwania, należało uznać, że wraz z upływem wyznaczonego pozwanemu terminu do zapłaty świadczenie stało się wymagalne. Od tego dnia powodowie mogli się domagać zasądzenia odsetek ustawowych

od zasądzonego roszczenia. Wyznaczony termin 7 dni na zaspokojenie roszczenia można uznać za niezwłoczny w rozumieniu art. 494 § 2 k.c.

Sąd postanowił jak w pkt II wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za przegrywającego proces w całości. Z tej przyczyny sąd obciążył pozwanego kosztami procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez powodów składają się: kwota 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, kwota 1037 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa oraz kwota 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

W pkt III wyroku sąd nakazał ściągnąć od pozwanego Sklepy (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku kwotę 3719,26 zł tytułem niewiszczonych kosztów sądowych, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wynagrodzenie biegłego i zwrot kosztów podróży wynosiły łącznie (...) 26 zł (2137,74 zł + 40,95 zł + 2040,57 zł). Kwota ta została wypłacona częściowo z zaliczki powodów, w pozostałej części tymczasowo ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku. Pozwany, jako przegrywający proces, koszty te winien Skarbowi Państwa zwrócić.

sygn. akt IX C 324/18

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego wraz z informacją, że z uwagi na przedłużenie terminu do sporządzenia pisemnego uzasadnienia termin do wniesienia apelacji wynosi trzy tygodnie;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od zpo.

G., 25 lutego 2020 roku Sędzia Anna Mejka